

РАБОТНИЧЕСКА ИСКРА

Орган на Работническата Комунистическа Партия в България.
RAV. ISKRA, Organ der Kommun. Arbeiter-Partei Bulgariens.
 Organ of the Bulgarian Communist Workers' Party. Organe du Parti Ouvrier Communiste de Bulgarie.

АБОНАМЕНТ: 10 броя — 10 лв., 20 броя — 20 лв., 40 броя — 40 лв. Един брой — 1 лв. Двоен брой — 2 лв.

Адрес: Ж. Дикиджиев, ул. 25 линия № 2 — Варна
 Adresse: Sch. Dikidjies, 25 linia № 2 — Warna (Bulgarien)

РЕЗОЛЮЦИЯ

по тактиката на Българската Работническа Комунистическа Партия и Юниона.

II-та конференция на Б. Р. К. П. след изслушване на реферата по тактиката на партията и Юниона и станалите разсъждения по него констатира:

I.
 С влизането на капитализма в последната му фаза — империализма и световната война, пролетарията е влезъл в гражданска война и борба за завладяване на политическата власт чрез революция.

II.
 В предсмъртните си конвулсии буржуазната класа прави свърхестественни усилия за самосъхранение, като в първите редове на борбата поставя отделните си разновидности с фирми на „социалисти“, „болшевики“, „националисти“, „фашисти“, „фронтвази“, „земледелци“, „кемалисти“ и пр. срещу фронта на работниците (революцията). Преживявания период на капиталистически терор и революционна борба е най-несъмненното доказателство за измяната на работническите „водители“. Този период е доведен преди всичко от противоработническата политика на Московския „интернационал“, който от своя страна — не е нищо друго освен оръжие на западно-европейския и американския капитализъм, пан-ислямския национализъм и възбуждащата се руска селска и градска буржуазия. Болшевиизма не е и не може да бъде учение на марксизма и съзнателно движение на работническата класа, на против — той е теория и практика на реформистичната буржуазия за държавен социализъм, кооперативизма и дребнобуржуазния съветизъм.

III.
 Комунистическите партии на III-я Интернационал, политически метаморфози на старите социал-демократически партии — родили се в епохата до общо-европейската война, школували в спокойния живот на капиталистическите парламентарни традиции, синдикална дейност, борба за „големи“ заплати, справедлив работен ден, за пенсии и застраховки, взаимно-спомогателни каси и тарифни договори и пр. всичко като платформа на синдикалното работническо обединение, не признаващи възможността за близкото реализиране на максималната програма на пролетарията чрез революцията, се оказаха неспособни да водят работническата класа към крайната й цел, поради парламентарното участие в властта и егоистическите интереси на жълти и „червени“ масови професионални съюзи.

Намира че:

1. Антипарламентаризма е бойното знаме на пролетарията днес. Парламентаризма с по ниските свои градации — окръжии, общини и пр. учредения на съвременната държава е най-високото изражение на буржуазната демокрация, която е била и ще бъде до като се премахна — средство за претяпяване на класовите противоречия и заблуда за работническата класа. Премахването на парламентаризма следователно е историческа цел на пролетарията, като го замени с работнически съвети на пролетарската диктатура.
 Премахване на всички буржуазни институти, без да се оставят и най-малки следи от тях може да стане с насилственото техно събаряне организирано-революционно от пролетарията. Унищожението на пълнозакондателната и изпълнителна

власт на буржуазната класа в всичките й форми (крута, умерена и прикрита) е първата работа на работническите съвети издигнати от революцията.

2. Освобожданието на пролетарията от последните илюзии за легални възможности, подобрения, мирно проникване в буржуаз. власт, кооперативизма, участие в реакционните жълти, неутрални, черни и червени синдикати и от борбите за невъзможните придобивки и подобрения в днешното общество. Иденте за съветите, революцията, организацията, комунистическото строителство трябва да се усвоят от пролетарията като класа и станат символ на революцията. Пролетарията трябва да се откаже от наложените му задължения от буржуазията, чрез своето класово насилническо законодателство и морални граждански и религиозни задължения, като отхвърли плащането на данъци, отбиване на трудови и военни повинности, участие в избори при всякакви случаи и цели, когато те носят общо граждански буржуазен хахакартер и са надстройка на буржуазните капиталистически отношения. Той не признава ценности за буржуазната цивилизация и култура и се стреми към своя класова. *Чистотата на принципа* на пролетарската независима революционна класова борба трябва да се запази. Само принцип да днес, при явната невъзможност на другите средства и панацей на „болшевиките“ и други буржуазни разновидности, може да даде хлеб и свобода на работническата класа.

3. Единственната боеспособна организационна форма на пролетарията израснала на революционната историческа необходимост — е Работнически юнион на производствените фабрично-заводски организации.

Юниона прокламира единственната програма на крайната цел — комунистическото общество — без която човечеството ще погине. Никакви минимални програми. Незачитане на буржуазния ред и закони. Употребява в борбата всички възможни средства включително и възоржана съпротива за осуетяване варварските опити на буржуазията и нейните орждия да върне човечеството назад към изграждане, и възорженото нападение за вдвояване тържеството на труда.

Юниона възприема критиката на орждието вместо орждието на критиката при всяко налично революционно положение, като съществена санкция на пролетарията за правото му на съществуване като класа. Юниона решително отхвърля стачкизма за подобрене положението на работническото, като средство за борба. При избухналите вече стачки отказва всякакво участие в ръководството им. Но не дава стачкоизменици, а хвърля лозунг и приканва работниците към завземане на фабриките с своя работническа гвардия и конституира фабрични комитети.

Юниона е без недостатъците на професионалните синдикални организации включително и професионалните синдикати на квалифицираните работници и синдикални функционери. За да може чрез идеята за революцията в единична и колективна агитация да обедини на почвата на пролетарската диктатура, отричаща преди всичко и безусловно частната собственост в всичките й форми и размери, Юниона задълбочава

икономическите борби и ги свежда до политически: чрез масовата политическа стачка и възоржено вжстание, без всякаква аритметика на четвъртинки и пр.

4. Тежкия бюрократически апарат на синдикатите трябва да се разруши заедно с тях. Безмислените прашни архиви, разбойническото ограбване оскъждните заплати на работниците за бюджети, заплати на привилегировани синдикални паразити, контрреволюционни бюрократи, строежи, заеми, взаимноспомогателни и посмъртни каси — всичко това като вредно за интересите на революцията безмислено трябва да се срине от пролетарията и на негово място се изгражда юниона.

Юниона се изгражда от долу нагоре в постепеност и по предприимчивост, а не по професия. Органи на общия юнион са юнионите по райони (индустриални центрове), а техни — отделните производствени единици, които се формират от наемни работници иямащи други доходи освен от труда си. Изпълнителните тела на заводско-фабричните организации са местните комитети, които ще бждат и органи на революцията, като приемащи пролетарската диктатура за условие и на организацията и борбата за освобождение. Съвкупното обединение на заводско-фабричните, и райони юниони в общ Р. юнион се ръководи от свои изпълнителен Ц. И. К. избран чрез общи конференции.

На юниона не могат да бждат членове ръководните лица в производството (административния персонал) и работници състоящи членове на всяка друга организация служаща си в живота с опуртюнистически методи и цели. Акциите и всекидневната дейност трябва да се извършва в работническите среди, *в самите предприятия*, гдето работника се чувства като двигател на прогреса и създател на духовните и материални блага. Юниона устройва събрания по предприятия на работата и хвърга политически лозунги.

5. Изграждането на юниона е един повелителен немедлен дълг на Б. Р. К. П. Като се имат предвид трудните условия на социалната революция сложени днес главно повината на Амстердамския и Московския контрреволюционни интернационали и техните орждия в България — широки и тесни социалисти, еднакво отдаващи се и на буржуазния „блок“ и властующите „земледелци“. Юниона в своята организация и дейност се характеризира с своята подвижност и тесни идейни и организационни връзки с Б.Р.К.П. — те са изразител на единството и пълнотата на класовата борба на пролетарията. Органи на Б. Р. К. П. „Работ. Искра“ е и орган на юниона.

6. Безработицата в сегашната си форма е част от социалния въпрос и като тжй, в рамките на сегашното буржуазно общество, не може да се лекува с никакви средства освен чрез революцията.

Конференцията апелира:
 Към всички неорганизирани още работници, стоящи на почвата на класовата пролетарска диктатура да се организират в Общия Работнически Юнион за своето належащо освобождение от игото на капитала.

Телефон 121
ПЕЧАТНИЦА ЗОРА
 издател
 Печатарска Проф. Кооперация „Единство“
 ВАРНА

Но не всеко „единство“ ни прави и силни. Съединението на огъня с водата ослабва огъня и испарява водата. Обединение на вжлка с агнето отдава агнето на вжлка за изядане. Единството между пролетарията и господствующите класи прави пролетарията техни жертви. Единството с изменниците означава поражение.

Карл Либкнехт.

Карл Либкнехт против „Единния фронт“
 (Роте Фацие — 19 ноември 1918 год.)

(На апостолите на единството за в записното тестверче).

Единството. Кой може повече да го желае и да се стреми към него, освен нас, единството, което укрепва пролетарията в изпълнението на неговата историческа мисия.

Но не всяко „единство“ ни прави силни. Съединението на огъня с водата ослабва огъня и испарява водата. Обединение на вжлка с агнето отдава агнето на вжлка за изядане. Единството между пролетарията и господствующите класи прави пролетарията техни жертви. Единството с изменниците означава поражение.

Само седно направление сили се закрепват чрез обединение, сили на различни стремления само свързват една друга, т. е. отслабват се. Да обединим еднакво стремящите се сили е наше стремление.

Да споят разнонаправляющите се сили, за да задържат и парализират най-добрите ударни отряди на революцията — това е работа на *сезантите апостоли на единствата*, тжй също както това беше работата на проповедниците на единството през време на войната.

Политиката е работа, а за съвместното сътрудничество в работите е необходимо единството в пжтищата и целите. Който е с нас съгласен в пжтищата и целите, той е за нас желания сътрудник. Единство в духа, мисълта, волята и действително: само това е истинско единство.

Единството на фразите е призрак, заблуждение или лжжа. Апостолите на единството искат такава революция, която едва още що се започва, още днес да се ликвидира: те искат движението да вкарат на спокойни релси, за да спасят капиталистическото общество, те захипнотизирват пролетарията с фразите на единството, искат по пжтя на вжстановяването класовото господство и удържането на економическото класово господство (буржуазията) отново да истърнат властта из ръцете на пролетарията. Те нападат нас, защото пий разоблачаваме тези им намерения, тжй като ние честно и сериозно мислим за освобождението на работническата класа и за Социална (комунистическа) революция.

Можем ли ние да бждем единни с тези, които не се явяват нищо друго освен социалистически преоблечени агенти на капиталистическите ексекютори? Допустимо и възможно лие на нас с тях да се свързваме, без да станем изжучастници на техните замисли. Единството с тях било би вреда за пролетарията, било би предателство на социализма и интернационала. Те не заслужават никакво ръкостискане, с тях е нужно да се води не обединение, а борба.

Трудящите се маси ще се явят изпълнителни на социалната революция. Ясното класово съзнание, ясното съзнание на своите исторически задачи, ясна воля към тяхното изпълнение и, уверено-целесъобразна активност — ето ги качества, без които те няма да могат да осъществят своето дело.

Разсейване лжжливите фрази за „единството“, разяснение вредата от всяка половинчатост и умереност, разоблачване на всичките фалшиви приятели на работническата класа е най-първата задача днес, повечето, от всеки друг пжт.

Само от безпощадната критика може да израстне ястност, само от

ясноста — единството на мисълта, целите на желанията, които ще родят сили за създаване на новия свят Социализма (комунизма).

Забележка: всичко в скобите е от редакцията на Бюлетина на Руската Работ. Ком. Партия от гдето и вземаме настоящата статия.

Тесняците лжекомунисти, които за да продължат дните на своята разлагающа се дребно буржуазна котерия, не се срамуват да лицемерят и кошустват с паметта на пролетарските апостоли Карл Либкнехт и Роза Люксембург. Горната статийка показва, че паметта за Либкнехта у тесняците не е свързана с мисълта на пролетарския учител и борец. И когато те днес говорят и строят „обща фронтове“ и „работническо-селски правителства“, те разкриват циничността на своето мадерство с ценностите на великите борби за освобождението на пролетарията.

От миналото към настоящето.

Миналото на пролетарията като историческа класа ни дава съществени факти за ориентировка в бъдещите действия на класовото освобождение. В рамките на капиталистическото развитие в вдлъбчаването на икономическите противоречия, между пролетарията и буржуазията, се появиха и произтичащите от тях класови стълкновения. От дълбочината на класовите противоречия между тези две антагонистически класи се определяха и характеристиките на класовите конфликти, а от характера на конфликтите се формираха методите и тактиката на класовата борба на пролетарията.

В първата епоха на капитализма, даже и най-учените социолози и теоретици на пролетарското историческо битие, като Маркс и Енгелс, не допускаха освобождението на пролетарията иначе, освен като дълг процес от прогресивно усилващи се класови противоречия и стълкновения, с растеж на класовите борби до социална революция и диктатурата на пролетарията.

Тъй като пролетарското класово съзнание расте не във от производствените отношения, а вътре в тях, то логически не можеше да предшества и надраства развитието на икономическите и обществени сили на капитализма; следователно и характера и методите на класовите борби на пролетарията, требаше да се развиват в прогресивно изостряване.

По такъв начин и пролетарията в процеса на класовите стълкновения създаваше, във основа на своите методи и тактика, своите работнически класови организации.

Като първичен тип може да се вземе работническа организация на взаимопомощ, благотворителност, религиозни културни задачи и трудови корпорации. Такива организации си поставят за цел чисто лични интереси, в тях още няма идея за класова борба и защита, те търсят злото за тех като класа в самите себе си. Макар и невинни при своето зараждане подобни организации са били нетърпими от буржуазията, която подозирайки класовия им характер в основите, ги е преследвала.

После първичните благотворителни работнически дружества и братства вследствие вдлъбчаването на класовите противоречия, в средата на работническата класа израства идеята на солидарност и необходимост от класова защита и борба, във основа на която се създават работнически дружества, които освен взаимопомощ и благотворителност си поставят и задачи за защита и борба. Техния мироглед не се разширява по далеч от материалното битие и те не дорастат до положението: да заговорят за своето класово освобождение. Това са работническите синдикати, но още неутрални и не политически, но в тях буржуазията вижда вече зараждането на своя класов враг на бъдещи стълкновения. Против тях, заедно с всички свои средства тя взема първичните вече реакционни работнически организации под свое покровителство и защита и ги вмква в борба с работническите синдикати в техните икономически и стачни борби.

Когато, обаче, в следствие на сцената се явява Социалната демокрация, като политическа сила на пролетарските интереси в рамките на капиталистическото общество и заговорва за крайната цел, тя увлича след себе си тия синдикати и създава нови с политическа окраска на класов характер; тогава буржуазията вече схванала перипетите на бъдещите си неминуеми борби, застъпва страната на ред с първичните работнически организации и този на неутралните работнически синдикати за борба против вече обособилите се като класови работнически синдикати и социалната демокрация.

Социалната демокрация с своя II интернационал, обаче, като организация не на класата в производството, а на обществените политически сили във от битието на работниците, не може да стане класова и непримиримо бойна, а толко външно класова, а вътрешно и в водителството буржуазна, и в критическия момент на класовите противоречия при мировата империалистическа война тя се сле с буржуазията.

Ето защо при зараждането и провъзгласяването на идеята не на подобрене на работническата класа, а за освобождение, чрез руските „болшевики“ и III московски интернационал, Социалната демокрация се яви вече готов и обработен материал от буржуазията и империалистите против комунизма.

С момента, когато в Руската революция взе надмощие над пролетарията дребната буржуазия и знамето на пролетарското класово освобождение бе снето и знамето с буржуазно реформистическо за самозащита и подобрене в рамките на капиталистическото общество, буржуазията измени своето отношение към руската революция. Мировата буржуазия намери допирни точки с руската съветска и се прехвърли мост скрепен със скобите на икономически и политически договори.

И днес когато класовите противоречия между пролетарията и буржуазията са встъпнали вече във форми не на конфликт, а във взаимно изключван в човеческото общешитие и пролетарията встъпва във фазата на своите висши исторически задачи — революцията за освобождение; той издига и своята най-висока организационна форма на класова плътност — Общия, Работнически Юнион на организирани работници в рамките на производството и с член ударен отряд от най-съзнателната му боева част Р. Ком. Партия. Той неминуемо, в борбите си с господстващата капиталистическа строй, ще срещне всички досегашни създадени форми и организирани в тях работници да стоят на страната на буржуазията. Това ще стане тъй, защото всички видове и типове на работнически организации създадени до сега, стоят преди всичко на почвата, не на непосредственото класово освобождение на пролетарията, а на почвата на класова защита, подобрене и реформи чрез парламентаризма и стачката, взаимопомощта и кооперациите в рамките на капиталистическото общество. Ето защо всички видове „социалисти“ и „комунисти“, които превъзходно съжителствуват с буржуазията във всичките нейни институти и се примиряват чрез реформи с целия нейн жесток и безсмислен живот, са най-непримиримите противници на пролетарския комунизъм изразен чрез Общия Работнически Юнион начело с Работ. Ком. Партия и Работн. Ком. Интернационал. Тъй, че не само социалната Демокрация на II и III интернационали и Амстердамската интернационална синдиката, но и III Московски интернационал и „червената московска синдикала“ са вече упора на буржуазията, както и всички, благотворителни, религиозни, културни работнически дружества и неутрални и жълти синдикати.

От всичко става ясно, че на съзнателните работници мястото е в Общ. Р. Юнион, а освобождението чрез революцията под знамето на Раб. Комуни. Интернационал; а това значи освобождение на работниците от заблужденията на миналото и встъпването им в настоящето.

Финансовия банкрут на България.

Една органическа криза разяжда държавата, една непреходна криза разклаща устояте на буржуазното господство, произтичаща от общата смъртна криза на капитализма. Кризата на капитализма и съвременната буржуазна държава съществува още от преди войната, тя е резултат на вътрешните противоречия на капитализма, тя е една историческа необходимост. Войната изостри тая криза, за да я доведе до нейният естествен край. Най-ярко изражение на тая криза в бурж. държава е финансовия банкрут на последната, който се утекчава още повече от данчните тежести над работническата класа, между многото други причини, които правят живота просто невъзможен.

Финансовият банкрут на държавата най-ясно се вижда в разрушението на стопанският живот и неметните, стигащи вече до милиарди държавни дългове. Той ще съпровожда буржуазната държава, която прави свърхестествени усилия за самосъхранение чрез своите „десни“ и „леви“ партии.

За своето съществуване буржуазната държава прави маса разходи поветчето от които съ производителни, невъзстановяеми. Войните създадоха нови неизгодителни разходи кръгло 150 милиона лева за инвалидни пенсии, без да споменаваме сумите, които държавата е харчила за същата цел като издръжка на постоянна войска преди и сега жандармерия и „трудова“ набори.

Това са милиони и милиони средства неподдаващи се на пресметане. А нека се забележи, че всички разходи на свър. държава съ неизгодителни от гледището на интересите на работн. класа; те съ разходи за поддържане на класовото господство на буржуазията. В свързка на тоя финансов банкрут, които днес не може при неговата очевидност да се оспори от никого, е и предаването на много хиляди вагони камени въглища, хиляди вагони и подвижни материали, множество локомотиви и хиляди и хиляди едър и дребен добитък, който по договора за мира, България е задължена да предаде на съглашените и неговите балкански орджия — правителства на Югославия и Ромъния. Тия обстоятелства, прибавени към останалите, ще доразрушат стопански и финансово България и ще я доведат до един пжлен и сигурен смъртен крах.

Контрибуцията която съглашенският империализъм наложи, възлиза годишно на четири милиарда при един общ държавен бюджет от три милиарда лева с един дефицит от един милиард лева.

(Следва).

ВЪНШЕН ПРЕГЛЕД.

Пак нещо за Хйолца.

Братския комун. раб. вестник в Германия, в един от последните си броеве печата едно писмо на Хйолца от затвора, заедно с друго от една комунистка, която препраща Хйолцовото писмо. Понеже от тия писма за лишен пжт се вижда низкото и подло поведение, което германските тесняци-комунисти държат спрямо героя, изнемогващ из затворите, ние предаваме текста и на двете писма.

Аусбург, 24. I. 1923 г.

Скъпи другари,

Молим ви да напечатате тук приложеното писмо от Макс Хйолца с дата 21. I. 1923 г. Ние мислим, че това писмо, разбулващо безбожното подло поведение на центр. комитет на Герм. К. Партия по отношение на затворения Хйолца, трябва да стане достояние на другарите. Бждете така добри и напишете нещо след писмото на Хйолца. Същевременно ви молим да им изпратите един екземпляр от вестника, в който ще бжде напечатано писмото.

Революц. привет: Моника Ш.

Ето самото писмо на Макс Хйолца:

Скъпи другари,

Най-горещо ви моля, щото вне в вашата околия, а също в Нюренберг и Зелб да дадете ход на един

лист за пожертвования, за да може посредством тях да се ревизира процеса ми. Събраната сума моля да се изпрати веднага на жена ми Клара Хйолц, Faikenstein i Vogtland Amsttsstrasse 2. Жена ми за сега е в Берлин, но в най-скоро време ще се върне в Vogtland. Централния комитет е против това събирание, но с своето поведение те сами ме заставя да направя тази крачка. Другарки и другари, изпълнете дълга си и не оставяйте да изгният из затворите вашите борци по заповед от централния комитет.

Революц. привет: Макс Хйолц.

Братският комун. раб. вестник, като печата двете писма, съобщава, че неотдавна бил преместен Хйолц от Мюне от Мюнетер в един из затворите на Бреслау, че при това преместване бил направен опит от смели и предани революционери да бжде освободен Хйолц, който опит за нещастие не сполучил. Като заклеимява злорадата и тържеството на всички буржуазни вестници за това, че избягването на „разбойника Хйолц“ било осуетено, братския наш орган прибавя, че не по-малка е била радостта и на комунистите-тесняци, която те от блтгоразумие не заявиха както другите. Че какво може да им донесе освобождението на един герой на делото тем — фрайорите и страхливците.

Виле да е Хенрих Брондлер — тогава работата е съвсем друга, прибавя иронично дописника. Брондлер и светски манери има и в салоните знае как да се държи и ако потрпява кандидат за едно „работническо правителство“ и за министър го бива. А Хйолц? Защо да го освобождават? Кой знае какво ще им докара до главата. Вместо „работническо“ правителство я диктатура на пролетарията я, вместо истеричните им крясци за контрола над производството — я завземане на производството от пролетарската класа. Как, но това би било гибелно за московската държавна политрка, може ли да бжде?

Най-накрая се декларира становището на левите комунисти по въпроса — именно, че ние не можем да възлагаме надежди на буржуазния съд да освободи Хйолца, че ние сме убедени, какво неговото освобождение може да стане ведно с освобождението на целия германски пролетариат, в вихъра на революцията. Не можем, обаче, да не се отзовем от все сърдце на викът за помощ от изнемогващият герой, за да бжде облекчено колко год тежкото му положение. Хйолц е бил винаги мил до сърцето на левите комунисти и не веднаж на дело те са доказали това; този пжт пак ще го докажат.

ДОПИСКИ.

Хасново. На 25. II. т. г. се произведе избор на комisia за облагане жителите на градът ни с данък върху общия доход. Този избор не бе задължителен и затова от 3935 гласоподатели сравнит. общин. избори за тези гласуваха общо около 1600 избиратели — мъже и жени вдовици, от които 800 гл. за „комуни.“, 500 за земедел. и 300 за блока.

Най-живо участие в този избор взема тесняшката лжекомунистич. партия, като агитаторите им спожодаха избирателите в къщите им.

С това си участие тесняците заблуждаваха работниците, като се избяраха тяхна комisia щяли, да обложат капиталистите с данаци, а работниците да ги освободят от такива, — О! жестока заблуда и свещенна глупост. Нека ние работниците добре разберем и запомним, че докато съществува днешното управление и система на капиталистическия строй, — ще има да робуват и плащат работниците, до тогаз до когато не се отърват от игото на капитализма, а на лжекомунистите. Можем да кажем следното: до вчера говореха „този който говори за дребни придобивки и реформи той е враг на революцията“, а днеска същите говорят и отиват да се борят за дребни придобивки — сиреч те са истинските врагове на революцията.

На непредлатимите абонамента си, по решение на Централния Изпълнителен Комитет с идния брой 9, вестника ще им бжде спряна.